

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 123/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, Haškova 18, Nové Mesto nad Váhom, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 142/2014 z 29. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, Haškova 18,

Nové Mesto nad Váhom, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 142/2014 z 29. januára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy vedeného Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 55/2011 v procesnom postavení odporcov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 55/2011 zo 4. decembra 2013 určil, že predmetná darovacia zmluva je neúčinná. Proti tomuto rozsudku podali odporcovia odvolanie. Krajský súd v odvolacom konaní rozsudok okresného súdu napadnutým rozsudkom potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného namietajú, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa je arbitrárny, keďže podľa ich názoru *„... nie sú splnené zákonné predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu a to či už podľa ust. § 42a) ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo § 42a) ods. 3 Občianskeho zákonníka“*, a ďalej poukazujú aj na to, že *„Právne relevantná odporovateľnosť predpokladá úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Ako však vyplýva z vykonaného dokazovania, tak akýkoľvek úmysel a to či už priamy či nepriamy, nebol v konaní preukázaný, ale bol dokonca v plnom rozsahu vyvrátený.“*

Sťažovatelia ďalej uvádzajú:

„Nakoľko neboli splnené podmienky na podanie dovolania voči uvedenému rozsudku Krajského súdu Nitra zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 8 Co/142/2014-251, sťažovatelia v 1. a 2. rade podali 03. 06. 2015 podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnym prokurátorom SR. Upovedomením o spôsobe vybavenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 04. 08. 2015, doručeným dňa 07. 08. 2015, Krajská prokuratúra Nitra oznámila, že podnet bol odložený.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 8 Co/142/2014-251 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 04. 12. 2013, č. k. 12 C/55/2011-224 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 8 Co/142/2014-251 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 04. 12. 2013, č. k. 12 C/55/2011-224 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Nitra vracia na ďalšie konanie.

alternatívne...

1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 8 Co/142/2014-251 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 8 Co/142/2014-251 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Nitre vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 24. marca 2015.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na to, že podali podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že Krajská prokuratúra v Nitre prípisom č. Kc 60/15/4400-5 zo 4. augusta

2015 podnet sťažovateľov odložila, pretože „v danej veci nebol zistený dôvod na podanie mimoriadneho dovolania...“.

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, zastávajú názor, že lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu začala plynúť dňom, keď im bolo doručené rozhodnutie (prípis) príslušného orgánu prokuratúry o vybavení ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Uvedený právny názor sťažovateľov, resp. ich právneho zástupcu, je v zjavnom rozpore s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ktorej súčasťou je aj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (§ 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) ani prípadný opakovaný podnet nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné). Na podporu uvedeného právneho názoru ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zároveň opakovane uvádza, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia podali sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. marca 2015, až 6. októbra 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016